

Publicerad 2011-03-03 13:40 av justaskme

Snälla söta hjälp mig! Denna text är ett skolarbete, ni får så hemskt gärna tycka något. Vi skulle skriva om en bild. Blir så himla tacksam om ngn kan tycka ngt. Kursen heter att skriva:)

Titeln är väldigt tagen från en Winnerbäck låt, därav citatteckn

"Nån annan"

Genom blazer och skjorttyg kände hon slagen från hans hjärta, det rusade. Hennes hand vilade på hans axlar som hon kysst första gången en solig dag i början av maj. Det var flera år sedan nu. Ändå var konturerna desamma, bevarade i en existens där allt annat hade förändrats.

Hon stirrade upp på en himmel som var provocerande blå. Om hon tappade fokus, tittade ned, åt sidan, varsomhelst, skulle miljontals tårar falla från hennes ögon. Mascara skulle rinna, människor stirra, och fasader skulle krackelera.

En bris förde med sig doften av hans hårvax, så bekant, så främmande. Vartenda hårstrå var perfekt tillbakastruket. Ytan lika fri från defekter som resten av det liv som de tillsammans skapat. När de träffat varandra hade det varit okontrollerbart och skiftat i sina kontraster, precis som han.

De hade mötts, i ett Stockholm där de sista resterna av vinter just smält bort, luncherna börjat avnjutas under filter på uteserveringar och där kinder fått årets första fräknar.

Det var gemensamma vänner som hade fått henne att hamna under samma paraply som honom en sen torsdagsnatt. De hade varit fest i en våning på Kungsholmen, i en trång hall hade de insett att de skulle åt samma håll. Så kom det sig att hon höll hans händer första gången, så kom det sig att de hamnade på Drottninggatan som inte ens var målet, och att de läste citat skrivna för ett sekel sedan, ord, och hur de föll från deras läppar, så lätt och okomplicerat.

Hur de till satt på trappan utanför Dramaten, utan att hon ens vetat hur det gått till. Regnet som övergått till duggande och en sol som var på väg upp. Hans kindben, hud, läpparna torra av solen, och ögonen, när hon såg in i dem var det som hon tappade ett lager hud.

Och han var låtskrivare, hade växt upp nära havet, doftade som sol och salt, hade studerat matematik på universitet men inte stått ut med att svaren redan var givna och oföränderliga. Han tyckte om att segla och skrämdes av skräckfilmer.

När huvudstaden börjat vakna till liv hade de tagit en överfylld tunnelbana hem till henne.

Sedan, kyssar, pulsen på hans hals som slog under hennes händer, naglar löst mot hennes skulderblad, så nära att de flöt in i varandra. Och hon såg honom, trots att hon blundade, hans färger rann över henne och hans ord ekade inuti hennes hjärta. De hade älskat bland silkiga lakan och soluppgångar.

Hon hade vaknat med hans hjärta under sin kind, hans hand intrasslad i sitt hår, och den andra som fastnat någonstans vid hennes höftben.

Nu, åtta år senare, hade allt stannat upp. På en flygplats som gav löften om någonting annat hade år av dekadens lämnat dem utan ord.

Då, hon mindes att det varit en sommar färgad av klimathotet, stekheta dagar, regnskurar som kom utan någon förvarning, vindar som bet tag i huden och vulkanutbrott som hindrade människor från att lämna landet. Sommaren när folk på allvar började oro sig för jordens bräcklighet och när gatorna fylldes av demonstranter hade varit deras.

Det hade varit promenader som från början hade ett mål, men vad det var glömdes bort på vägen. Överdoser av kaffe i parker, sönderkysst hud och gräddbakelser på herrgårdar. Kedjerökning på hennes balkong ovan takåsarna, liv och händer som vävdes samman till tonerna av fingrar som lekte över tangenterna på en flygel.

De hade tagit ut varenda semesterdag för att göra ingenting alls. Han lagade mat som smakade Paris. Hon brände allt, och köpte hem sushi. När han retade henne låtsades hon bli arg tills de inte längre gick och de låg på golvet och skrattade i varandras munnar.

I en sommar när ekonomier runt medelhavet kraschade, banker satts i brand och jordskalv fick husen att rasa samman över människor i ett land där allt redan fallit sönder hade deras vägar korsats.

Nu, flighter ropades ut. Barngråt och hans kind snuddades vid hennes, hud som hon skulle känna igen på pixelavstånd.

Det hade blivit vardag. Ungefär samtidigt som de första löven börjad falla, men de märkte inte så mycket av den. Hon fotograferade, försökte fånga, föreviga, saker, personer som var viktiga och sådant som inte var det. Frilansade åt olika tidningar.

Han sålde sin lägenhet några kvarter från hennes och flyttade in. På kvällarna satt de på hennes balkong. Under molnbyar och stjärnhimlar. Drack vin och talade om texterna han skrev. Bokstäver som bildade ord på det som pumpade i hennes blodomlopp.

Hur de talade om att se världen, vandra längst kullerstengator som bar på historier om kejsardömen och livsöden från en svunnen tid. Äta nudlar vid serveringar på gator fyllda av neonskyltar. Ramla runt på fulla dansgolv i ett ständigt vaket New York, surfa och se barriärrev.

Hon kände dem nu, hans hjärtslag, åtta år senare och de var inte desamma, hon hade följt rytmen under tusentals timmar. Alla mornar hon vaknat med hans pulser mot sin rygg.

Det kunde ha blivit så, skulle ha varit så. Hon kunde inte sätta fingret på när det hade hänt, när deras drömmar, planer, det som var nästintill verklighet hade börjat grusats sönder.

Han hade varit så fri, de hade varit så fria, men det var som de bedragit sig. Levte med skygglappar av naivitet.

Det hade varit för många spår som skulle följas, skor som behövde fyllas. Utan att tala om det för henne hade han sökt sig tillbaka till siffrorna, till den väg som för länge sedan var utstakad. Hon hade gjort detsamma. Läst affärsjuridik och spenderat eftermiddagarna på kaffer med flickor som visste vilka skor som människor skulle bära sena fredagsnätter när de minglade på tillställningar ett halvår innan de fanns i affären. De byttes vänskapskrets och de långa promenaderna blev taxiresor.

Så kom det sig att texter och fotografier lades undan och blev dåtid. Söder byttes mot Öster, det hade varit enklare så när de bägge tagit examen och fått arbete där. Cigaretter och rödvin på balkongen, kvällar på trånga dansgolv i Gamla Stan och klänningar i skria tyger byttes mot parmiddagar och kostymer.

Nu, hon hade fått se vartenda land hon någonsin drömt om. Från fönster på hotellrum där allt som gick att önska fanns ett telefonsamtal till receptionen bort.

Och slutet är inte riktigt klart

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren justaskme med Poeter.se id #32982 innehar upphovsrätten